

SUPRAPHON

33 ¹/₃

O 18 0954 G

Vlastimil Rada - Jaroslav Žák VZPOURA NA LODI PRIMÁTOR DITTRICH aneb DOBRODRUŽSTVÍ ŠESTI TRAMPŮ

Výběr textů Pavel Kovačka

JAROSLAV ŠTERCL

(Hudba: Hej šup, námořníci. VI. E. Fořt – Cesta za mořem. J. Holub – Mariňák. O. Petránek / B. Vodrážka – Nad vodou svítá. Amer. lidová / P. Třebický – Prokletý kraj. Amer. lidová / R. Kraus – Rikatódo. Bob Hurikán)

SKUPINA K. T. O.

(J. Morava, F. Hacker, V. Vebr, P. Třebický, Z. Skarlandt) a F. Friedrich – kytara sólo
(Produkce K. T. O. – R. Kraus)

Režie Jarmila Bezděková

Realizace desky ing. J. Svoboda, S. Kunst, J. Brabec, P. Kocfelda ad.

Nahráno v srpnu a září 1970 ve studiích pražského Divadla hudby (slovo)
a Mozarteum (hudba)

Nevěre se to ani věřit, že už je to čtyřicet let, co vyšla tahle knížka pro velký i malý kluky, kteří jezdili do přírody. Tenkrát je ještě „normální“ spoluobčané jmenovali „divocí skauti“ a potěšili trampové. Vltava se tehdy jmenovala Velká řeka, Sázava Gold River, Kocába Snake River a dvě ři chaty, stlučené z krajinek nebo z bedříček, se hrdě nazývaly Utah, nebo Yukon nebo Montana. O tom ostatně říká písnička:

Naše chajda, ta je maličká,
od syrečků bednička,
dvě vokýnka, dveře, veranda,
tam je sranda.

Pepík Cafourek, který již třikrát propadl z matematiky, se na sobotu a neděli převlékl v šerifa Jacka Aspirina, holičský učeň Eman Kabourek se stal v „divočíně“ Jimem Kofilou a nikdo v oprýskaném žižkovském činžáku netušil, že celý týden v jeho zádech přebývá Larsen O'Hara, seržant Kanadské severozápadní policie, který v sobotu opět vyrazí se svou zlatovlasou Daisy rozenou Němečkovou do zlatých polí na Klondajku do Údolí Stínů.

Ti všichni, co nosili na zádech toru se začouzeným kotlíkem a nabroušenou sekercou, ti všichni, co tahali každý konec týdne svoje kanoe do peřejí vltavských a sázavských kaňonů, i ti, kteří vyvěšovali pirátskou vlajku na stožáru prohníhlých hausbótů, se v této knížce poznali. Ty všechny svedla u společného táborového ohně tahle krásná romantika hvězdných večerů, planoucích ohňů, rozepívaných sentimentálních

srdci a boje za právo a čest – romantika mladých snů, které unášel čas.

Tenkrát jsme ještě nejezdili s Cedokem ani s Doležalovou cestovní kanceláří a stačilo nám jenom pár rekvizit, kalhoty s třásněmi a široký klobouk předělaný na „Volání vlků“, abychom mohli být aktéry téhle krásné mladé hry. A takovou kulisu, kterou nám v téhle hře postavila Matka Příroda, takovou by nedokázal žádný sebelepší jevištní výtvarník.

Nevím, jestli Jaroslav Žák, který tuhle knížku napsal, jezdil na tramp, ani nevím, jestli Vlastimil Rada, který ji ilustroval, vypadal z bránického expresu, ale rozhodně nás znali. Znali nás a měli nás rádi, právě tak jako my jsme milovali je. Jaroslav Žák byl profesorem na gymnasiu. I já jsem měl takového pedagoga, který, když jsem v sobotu dopoledne při latině nevystřkoval z lavice nohy v kanadkách a neměl jsem opřenou napakovanou toru o lavici (protože dovnitř se nevešla), měl starost, že jsem onemocněl, že nejedu na tramp.

Lidstvo už se zbavilo mnoha nemocí. Ale tuhle epidemii asi nikdo nevyhlásí. A tak mi věřte, že to říkám ze srdce, že tuhle desku jsem pro vás dělal strašně rád, i když mě před čtyřiceti léty ani ve snu nenapadlo, že to budu právě já, kdo ji bude číst pro vás, kteří jste to všechno měli, máte a ještě budete mít rádi.

Věřím, že Jaroslav Žák i Vlastimil Rada a Velký Manitou veprostřed se budou na nás s potěšením dívat.

Tak hřímavé Ahoj!

JAROSLAV ŠTERCL

